někdy jejich hodnota, která podle okolností může býti vyšší nebo nižší, nežli činil skutečný náklad.

Nelze proto v naříkaném rozhodnutí shledati nezákonnost a slušelo stížnost, která kromě této jinou námitku nečiní, zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 156.

Zabírání bytů: * Pokud není zmocnění obce k zabírání bytů dle čl. I. vlád. nař. ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a nař. v zemském zákoníku vyhlášeno, není obec oprávněna prováděti opatření podle tohoto nařízení.

(Nález ze dne 23. srpna 1919 č. 3898.)

Věc: »Spar- und Creditcassa« v Ivančicích, zapsané společenstvo s r. obm., proti okresnímu hejtmanství v Brně o zabrání místností.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se jako nezákonné.

Důvody: Obec Ivančice výnosem ze dne 16. dubna 1919 zabrala dle § 6 nařízení vlády ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n. školní místnost čís. 14 v domě čp. 43 a 44/I. v Ivančicích v I. posch., uprázdněnou následkem zrušení jedné třídy německé obecné školy. Odpor proti tomuto usnesení stěžovatelkou jako vlastnicí domu čís. 43 a 44/I. v Ivančicích podaný, okresní hejtmanství v Brně zamítlo z důvodu, že zabíraná místnost není již k účelům školním užívána a protože hrozící bytová nouze v Ivančicích tohoto opatření obce nutně vyžaduje.

Stížnost k nejvyššímu správnímu soudu do tohoto rozhodnutí podaná domáhá se zrušení naříkaného rozhodnutí především z toho důvodu, že obci Ivančice nedostává se zmocnění dle čl. I. cit. nařízení.

Stížnost tu nalezl nejvyšší správní soud oprávněnou.

Čl. I., odst 4. nař. vlády státu československého ze dne 22. ledna č. 38 sb. z. a n. nařizuje, aby zmocnění, jehož se dostane od zemského politického úřadu obci, aby provedla opatření podle tohoto nařízení, bylo vyhlášeno v zemském zákoníku. Totéž ustanovení jest i o odvolání tohoto zmocnění a čl. II. cit. nař. počítá lhůty v § 13, odst. 3 uvedené ode dne, kdy odvolání bylo vyhlášeno v zemském zákoníku. Z těchto předpisů zákona jest patrno, že počátek i konec účinnosti zmocnění, jež obci ve smyslu čl. I. cit. nař. bylo uděleno, podmíněn jest vyhlášením v zemském zákoníku. Zmocnění obce Ivančic, aby provedla opatření dle uvedeného nařízení, dáno bylo vyhláškou správce moravského místodržitelství ze dne 6. května 1919 čís. 36 z. ź., kteráž částka zemského zákoníka byla vydána a rozeslána dne 22. května 1919. Neměla tudíž obec Ivančice k tomu ještě zákonného zmocnění, když dne 16. dubna 1920 vydávala zabírací rozkaz.

Žalovaný úřad, který usnesení obce Ivančic potvrdil a k tomu nehleděl, že není obec oprávněna opatření podle nařízení o zabrání bytů prováděti, pokud zmocnění jí k tomu zemským politickým úřadem dané nebylo v zemském zákoníku vyhlášeno, nejednal po zákonu, pročež bylo

naříkané rozhodnutí jako nezákonné zrušiti a nebylo zapotřebí ostatními námitkami stížnosti se zabývati.

Č. 157.

Vyživovací příspěvek: * Jde-li o nárok na vyživovací příspěvek, pro nějž byl právní podklad zjednán teprve zákonem ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z., počítati jest dvouměsíční preklusivní lhůtu stanovenou v § 8, odst. 4 zák. ze dne 26. prosince 1912 č. 237 ř. z., pokud se týče v § 6, odst. 4 zák. ze dne 27. července 1917 č. 313 ř.z. a v § 3 zák. ze dne 31. března 1918 č. 126 ř. z., byl-li povolaný propuštěn ze služby vojenské v posledních dvou měsících před 1. srpnem 1917, teprv od 1. srpna 1917.

(Nález ze dne 1. září 1919 č. 1128.)

Prejudikatura: víd. nál. ze dne 13. února 1918 č. 1812, Budw. č. 12.028 A.

Věc: Marie Tajflová v Lipkovicích (adv. Dr. Vladimír Králík z Roudnice) proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvky.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Antonín Tajfl, jenž dne 27. července 1914 nastoupil službu vojenskou, byl dne 14. února 1915 po superarbitraci propuštěn jako invalida nejprve dočasně, od 1. dubna 1916 pak trvale s invalidní rentou 96 K ročně. V listopadu 1915 oženil se se stěžovatelkou, s níž společně žil již před povoláním na vojnu. Nálezem okresní vyživovací komise v Roudnici z 9. ledna 1917 č. 19/548 přiznány byly vyživovací příspěvky manželce 85 h od 15. listopadu 1915 a dítěti obou Antonínu, narozenému 12. ledna 1916, od tohoto dne do 12. května 1916 42 h, odtud pak 85 h denně. Tyto příspěvky zvýšeny pak počínajíc 1. srpna 1917 úhrnem na 3 K 20 h.

Podáním z 14. prosince 1917 žádala stěžovatelka, aby vyživovací příspěvek přiznán byl též nemanželské dceři její Boženě Doškové, kterou prý manžel její až do nastoupení služby vojenské živil. Žádost tuto zamítla jak okresní vyživovací komise v Roudnici, tak i zemská vyživovací komise, tato s odůvodněním, že žádost za přiznání vyživovacího příspěvku nebyla podána ve lhůtě stanovené § 8, odst. 4 zák. ze dne 26. prosince 1912 č. 237 ř. z., pokud se týče § 6, odst. 4 zák. ze dne 27. července 1917, č. 313 ř. z.

Stížnost proti tomuto rozhodnutí k nejvyššímu správnímu soudu podaná namítá, že stěžovatelka podáním ze 14. prosince 1917 nevznesla nově nárok na přiznání příspěvku pro nemanželskou dceru, nýbrž že domáhala se tímto podáním toliko úpravy příspěvku této dceři již přiznaného ve smyslu zákona z 27. července 1917. Takováto žádost není však podle zákona žádnou lhůtou vázána.

Nejvyšší správní soud nemohl stížnost uznati důvodnou, ježto tvrzení, o něž se opírá, nemají ve spisech opory.

Výměr okresní vyživovací komise v Roudnici z 9. ledna 1917 přiznává vyživovací příspěvek toliko manželce a manželskému dítěti povolaného